

Posudek školitele na disertační práci Mgr. Petry Honsové
Jiří Hálek a Jiřina Třebická (K herectví Činoherního klubu a 60. let)

Zájem Petry Honsové o herectví Činoherního klubu a 60. let se rozvíjel už od její diplomové práce věnované tvorbě Jiřího Hála. V průběhu doktorského studia našel tento její zájem spolehlivé teoretické zakotvení při společném promýšlení problematiky herectví rozvíjeném v rámci Ústavu dramatické a scénické tvorby DAMU při zkoumání jeho mimického (komediantského) základu a tzv. herecké dramaturgie. Tomuto promýšlení přispívala Petra Honsová – a to budiž řečeno hned na začátku – i mimo rámec svého zájmu o dva titulní hrdiny své disertace mj. jak svými články o vídeňském divadelním dění v čas. *Disk*, tak svou studii věnovanou Miloši Nedbalovi v kol. monografii *Sláva a bída herectví*.

Zkoumání hereckého díla a osudu Jiřího Hála opřela Mgr. Petra Honsová nakonec nejen o zkoumání vztahu mimického a dramatického a v tom rámci přímo o hercův podíl na rozvíjení dramaturgie ČR, ale také o srovnání s hereckým dílem a osudem Jiřiny Třebické. Takové srovnání se ukázalo plodným nejen díky těm rysům dvou hereckých osobností, které měly oba společné, ale i díky těm, které oba odlišovaly; tak se autorce podařilo ukázat - možná víc implicitně než explicitně (a to ji přičítám k dobru) – na základní předpoklad rozvoje herecké osobnosti v rámci ansámblového přístupu, který se v Činoherním klubu vyhranil: bylo jím takový individuálně režijní a celkově dramaturgický přístup spočívající ve vytváření předpokladů k uplatnění nejosobnějšího přínosu herců při společném hledání adekvátní společné odezvy na otázky, které klade doba generačně spřízněným divadelníkům jako lidem své doby i právě jako divadelníkům.

K tomu, jak se Petře Honsové podařilo vcítit do atmosféry Činoherního klubu, jí nepomohla jen její mimořádná citlivost, ale i pečlivá a vynalézavá práce snad s veškerým dostupným písemným archivním a dokumentárním materiálem, ale také schopnost klást podložené otázky svědkům aktivit obou herců a Jiřímu Hálovi samotnému. A ovšem také schopnost číst v dochovaném obrazovém materiálu. Tento vztah Petry Honsové k obrazovému materiálu se projevil i tím, že zásadně přispěla k jeho shromažďování tohoto materiálu pro potřeby Ústavu, a to samozřejmě i mimo rámec vlastního tématu. Cenné i pro další doktorandy jsou také její pracovní překlady z němčiny a při vydávání několika publikací velmi pomohly její redaktorské a korektorské schopnosti.

Vždy skromná a neobyčejně svědomitá Petra Honsová byla po celou dobu svého doktorského studia důležitou účastnicí doktorského semináře scénologie a dnešní stupeň její připravenosti k plodné výzkumné práci i její konkrétní výsledky jsou takové, že by byla velká škoda, kdyby s ní Ústav a fakulta nemohly v budoucnosti i dál spolupracovat.

Prof. Jaroslav Vostrý
21. března 2014